

מבחינה ספרותית נראה לו, כי המערכת לא הקפידה דיה בהביאה את הספר לרפוס.

לויז קיפניס, מעשה באזן המן, איורים: פזית קליר-דושי, זימזון 1989, (לא ממוספר), מנוקד, בצבעים

סיפור בחרוזים על און המן שהוכנס לתנור ותפח עד כי לא יכלו להוציאו משם, רק נהג בעל תושיה, הצמיד גלגלים לאזנהמן, קשר חבלים, התניע והוציא. הסיפור, על דרך של שיר צביר – למן ההכנות לאפייה של אזנהמן ועד הוצאתו – מלא הומור. בחריזה מתנגנת, כאשר הנונסנס שבסיפור מעלה חיוך על השפתיים. האיורים של פזית מלר מלווים נאמנה את הטקסט, ילדים יאהבו את השיר לא רק בפורים אלא כל ימות השנה.

תעלולי צמד חמד, כתבה: חיה שנהב, ציירה: אורה איתן, הוצאת עם עובד 1989, 90 עמ'.

שתי ילדות בנות 7 ו-8 נשארות בבית כשהוריהן נסעו לנופש לאילת. רותי שהיא תותי, אחות האם נשארת להשגיח עליהן. הילדות עושות "צחוקה" ומתעללות בשכנה גב' ברבור ובשכן טייס דורון. הן מלמדות לקח את הגדולים משום שאינם נוהגים כהלכה. לא אומרים תודה, ולא עונים על שלום. הקטנים ממלאים תפקיד של מחנך, מענישים את הגדולים – ואין מוקיע. אם כי נרמזו שההורים כועסים. אך הסביבה סולחת, הקטנים ממלאים גם תפקיד של "שדכנים", הודות להם דורון מחזר אחרי תותי וגב' ברבור יוצאת לקולנוע עם שוטר. סיפור מגמתי וספק אם המגמה רצויה.

נועה תנוע, כתבה: צביה שיף כרמון, ציורים: נחום זלוטוב, הוצאת ירון גולן 1990, 63 עמ'.

נועה, בת השתיים-עשרה, מקבלת בהפתעה רבה את הפרידה של הוריה. היא נשארת להתגורר עם אמה המשתדלת להקל עליה. אך כעבור זמן קצר, גם היא עוזבת אותה ונוסעת לחו"ל. נועה עוברת להתגורר בקיבוץ.

סיפור בעיותיה של נועה, התבגרותה האיטית והקשה מסופר בעדינות ברגישות ובאיפוק רב. זאת, תוך שימת-לב מיוחדת על בעיות המעבר מחברה עירונית לחברה קיבוצית ועל מאבק בלתי פוסק של נועה להישרד ריגשית: להפסיק להאשים את עצמה במה שקרה במשפחה לנסות להבין את הוריה ולבסוף לעזור לאָסי שנקלע גם הוא למצב דומה.

נראה שכאשר היא עוזרת לאחרים, היא מתגברת על בעיותיה והיא תמשיך לנוע.

הרקע לסיפור הוא התקופה של טרום-מדינה. היחסים עם השכנים הערבים, הווי יום-יומי בקיבוץ, והפסל של שומר היערות אלכסנדר זייד — כל אלה מובאים בצורה מאולצת ובלתי משכנעת והם אינם משתלבים באופן טבעי במהלך הסיפור עצמו.

עריכת הספר, עיצובו ועימודו, נעשו באופן רשלני ביותר והיה כדאי, לעשות זאת פעם נוספת ובצורה אחרת.

ע. ק.

איזה אבא מצחיק!*

מאת מרים רות

— הוא שר ברחוב בקולי-קולות והוא אנשים כועסים עליו.

— הוא כמו ילד ולא כמו אבאים.

אפילו לשחות בעמוק הוא לא מעיז.

— הילד אפרים אומר לו שיתלבש ושיסדר את הבגדים כשהוא הולך לישון: האבא מתנהג כמו ילד והילד — כמו אבא.

— אבא שלי לא יודע לאפות עוגות. רק אמא וסבתא יודעות. אחרי הפסקה קצרה ילד אחד סיכם את השיחה:

— בסוף בסוף אבא לא עשה בושות! הוא המציא עוגה מיוחדת. העוגה שהוא אפה היתה הכי יפה...

הילדים חייכו בשעת הסיפור וגם בשעת השיחה. הבינו את ההומור הפשוט של עולם הפוך בו המבוגר מתנהג כילד והילד כמבוגר. ועוד: אבא ממלא תפקידים

קראתי את הספר בחיוך מתמשך מתחילתו ועד סופו של הסיפור. נהניתי מעיצובו היפה. קראתי עוד הפעם, התיבוננתי והרהרתי. האם אבא כזה יעורר הזדהות? קראתי את הסיפור בפני קבוצת ילדים בני 6-7 ולמדתי הרבה מתגובותיהם.

תגובות אחדות מהשיחה שבאה בעקבות הסיפור:

— איזה אבא מצחיק... אבא שלי לא פחדן!"

— האבא הזה כמו ילד. איזה פחדן!
— והוא אוהב לישון בבוקר עד מאוחר...
— ולא מוצא את הבגדים שלו, כי הוא סתם זרק אותם.

* אבא עושה בושות, מאיר שלו, צייר: יוסי אבולעפיה, כתר, 1988.